देवतानां समूहे, 'श्रुतः' प्रख्यातः, यस्त्वमिन्द्रः तं त्वामिन्द्रं 'हरिवर्य्यसं' मनोहरवपुषं, 'गिरः' अस्मदीया स्तुतयः, 'आविशन्तु' प्राप्नुवन्तु॥

(१२) अथ षोडशिनो होमे मन्त्रमाह। "इन्द्राधिपतेऽधिपतिस्त्वं देवानामसि। अधिपतिं माम्। आयुष्मन्तं वर्चस्वन्तं मनुष्येषु कुरु"॥ ६॥ इति। हे 'अधिपते' अधिष्ठानपालकेन्द्र, 'त्वं', विशेषतः 'देवानामधिपतिरसि', अतः 'माम्', अपि 'मनुष्येषु', 'अधिपतिं' अधिष्ठानपालकं, 'आयुष्मन्तं' दीर्घेणायुषा युक्तं, 'वर्चस्वन्तं' अधिकेन वर्चसा तेजसा युक्तं, 'कुरु'॥

(१३) अथ षोडशिनो भक्षणे मन्त्रमाह। "इन्द्रश्च सम्राड् वरुणश्च राजा। तौ ते भक्षञ्चक्रतुरग्र एतम्। तयोरनुभक्षं भक्षयामि। वाग् जुषाणा सोमस्य तृप्यतु" इति। 'सम्राट्' साम्राज्ययुक्तः, 'इन्द्रश्च', 'राजा वरुणश्च', यौ देवौ विद्येते 'तौ' उभौ देवौ, 'अग्रे' प्रथमं, हे षोडशिग्रह 'ते' तव, 'एतं' अंशं, 'भक्षं चक्रतुः', 'तयोः', 'भक्षम्', 'अनु', अहमपि 'भक्षयामि', मदीया 'वाक्', 'जुषाणा' प्रीतियुक्ता सती, 'सोमस्य', भक्षणेन 'तृप्यतु'॥

(१४) अथ विहारे वहिर्वा यदा भयमागच्छेत् तदा होमे मन्त्रमाह। "प्रजापतिर्विश्वकर्म्मा। तस्य मनो देवं यज्ञेन राध्यासम्। अर्थे गा अस्य जहितः। अवसानपतेऽवसानं मे विन्द" इति। विश्वं सर्व्वमपि जगत् कर्म्म कर्त्तव्यं यस्य असौ 'विश्वकर्म्मा', तादृशः 'प्रजापतिः', योस्ति 'तस्य' प्रजापतेः, 'देवं'